

Prismojjeni Etaro

(Japonska pravljica)

V neki vasi je živela mati s sinom. Etaro mu je bilo ime. Bil je tih in poslušen fant, vsakomur je rad ustregel. Imel pa je samo eno napako: bil je premalo bistre glave.

Nekoč mu je mati rekla: »Etaro, grem na potok perilo prati. Ti pa medtem pazi na ribo v kuhinji, ker je tam maček!«

Mati je odšla. Etaro je šel takoj v kuhinjo, pogledal in videl na polici krožnik z ribo.

»Saj vendar ne morem ves čas takole od spodaj gor gledati ribo,« si je mislil Etaro. »Rajši dam krožnik na tla.«

To je tudi storil. Postavil je krožnik z ribo na tla, sedel in strmel v ribo. Na mačka je pozabil. Maček pa se je bolj in bolj plazil k ribi. Prikradel se je h krožniku, pograbil ribo za glavo in jo potegnil na tla, tako da je bil na krožniku samo še rep. Etaro se še zganil ni. Maček je najprej požrl ribi glavo, potem pa počasi vso ribo. Na krožniku je ostal samo rep. Maček je bil sit. Odšel je v kot, se lepo zvil v klobčič ter zaspal.

»Zdaj nimam na kaj paziti,« si je mislil Etaro. »Riba je izginila. Na dvorišče pojdem.« Etaro je planil iz hiše in srečal mater, ki se je vračala domov.

»Kaj delaš na dvorišču, Etaro?« ga je vprašala mati. »Rekla sem ti, da pazi na ribo!«

»Saj sem!«

»Pa zakaj si potem zbežal iz kuhinje?«

»Nisem imel več na kaj paziti. Od ribe je ostal samo rep.«

»In kje je drugo?«

»Maček je požrl.«

»In kaj si delal ti?«

»Pazil sem na ribo.«

»Ah, ti si prismođa!« je dejala mati. »Zakaj nisi zavpil na mačka: Boš šel!? Maček bi bil zbežal in riba bi bila ostala cela.«

»Saj res,« je odgovoril Etaro. »Prihodnjič bom bolj pameten.«

Vdrugič mu je mati rekla: »Etaro, pojdi na vrt in poglej, ali je že zrasla redkvica. Pa poglej tudi, ali ne obžirajo zelja gosenice!«

Etaro je takoj tekel na vrt. Redkvica je res že zrasla. Ampak zelje je bilo uničeno. Na zelnih listih so bile velike zelene gosenice.

Etaro jih gleda in si misli: »Zdaj vem, kaj moram storiti. Pregnati jih moram z zelja.« In začel je na vse grlo kričati: »Boste šle! Boste šle!« Gosenice pa se sploh niso ganile. »Boste šle!« je vpil Etaro še glasneje. Toda naj je kričal, kolikor je hotel, gosenice so mirno sedele na listih. Etaro je začel jokati in je tekel k materi.

»Zakaj pa jokaš?« je vprašala mati.

»Kako bi ne jokal? Gosenice nam obžirajo zelje. Kričal sem nanje: Boste šle! Boste šle! One pa me niso poslušale.«

»Ti si neumen!« je dejala mati. »Mar misliš, da je gosenica in mačka isto? Gosenice bi bil pobil, pa bi bilo.«

»Saj res,« je odgovoril Etaro. »Bom vdrugič bolj pameten.«

Še tisti dan popoldne je rekel Etaro materi: »Danes je v občinskem domu predstava; pripeljali so se rokoborci. Ali grem lahko gledat?«

»Lahko,« je dejala mati. »Samo ne tlači se v gnečo in se lepo vedi!«

Etaro je bil vesel in je hitel v občinski dom. Predstava je bila na dvorišču. Na sredi je bil lesen oder in na njem sta se borila dva močna, mišičasta moža. Okrog odra so se gnetli gledalci. Vsa vas se je zbrala k predstavi, zato je bilo na dvorišču tesno in vroče. Vsi gledalci so imeli v rokah papirnate, poslikane pahljače, kakršne so pri Japoncih v navadi. Pahljače so tiho šuštele in prijetno hladile.

Etaro je prišel tako pozno, da je moral ostati pri vratih. Nič ni videl razen tilnikov in hrbtov gledalcev. Iz dolgega časa si je začel ogledovati tilnike. Uzrl je plešasto glavo, rožasto in lesketajočo, kakor da bi bila lakirana. Ravno v sredi na edinem lasu je sedela velika, črna muha.

»Muha sedi na plešasti glavi prav tako kakor gosenica na zeljni glavi,« si je mislil Etaro. »Požrla bo starcu poslednji las. Moram jo brž ubiti. Storing dobro delo!«

Etaro je visoko vzdignil svojo pahljačo in mahnil starca po tilniku. Starrec je zakričal in se obrnil. Videl je Etara in zavpil nanj: »Kaj si dovoljuješ, ti nepridiprav?« Zamahnil je in ga udaril. Etaro se je razjokal, se z rdečim licem prerinil skozi ljudi in zbežal domov.

»Zakaj si se tako hitro vrnil?« se je čudila mati.

»Ker sem bil spodoben, sem dobil zaušnico,« je pravil Etaro. »Udaril sem starega moža s pahljačo po glavi, da bi ubil muho, ki ga je nadlegovala, on pa se je razjezil in mi eno prislonil.«

»Ah, ti si res prismojen!« je rekla mati. »Zakaj si udaril starca po glavi? Samo zamahnil bi bil s pahljačo, pa bi bila muha odletela.«

»Saj res,« je dejal Etaro. »Prihodnjič bom pameten.«

Drugi dan je nastal v vasi požar. Etaro ni požara še nikoli videl, zato je na vso moč tekel gledat, kako hiša gori. Že od daleč je videl plamene med gostim črnim dimom. Po ulicah so hiteli ljudje. Etaro je pritekkel h goreči hiši in se ustavil na nasprotni strani ulice.

Zdaj je nekaj zahreščalo in iskre so se razletele na vse strani: udrl se je goreč tram. Iskra je priletela čez ulico in padla na papirnato okno hiše, ob kateri je stal Etaro.

»Oj, oj!« je zaklical Etaro. »Moram iskro odgnati, da ne bo zgorela vsa hiša!«



Potegnil je pahljačo izza pasa in začel z njo mahati, kar je mogel. Iskra je zaradi tega vzplamtela in papir je začel tleti. Prebivalci hiše so zapazili, da se kadi iz papirja na oknu in so pritekli na ulico. Tam so videli Etara, ki je stal pri oknu in s pahljačo razpihoval ogenj. Iztrgali so mu pahljačo iz rok in ga pošteno naklestili. Tleči papir so brž polili z vodo.

Prestrašeni in objokani Etaro se je odplazil domov.

»Kaj se ti je zgodilo?« je vprašala mati, ko je videla objokanega sina.

»Spet so me nabili,« je jokal Etaro. »Hotel sem s pahljačo odgnati iskro s papirnatega okna, da bi ne zažgala hiše, oni pa so mi vzeli pahljačo in me povrh še nabili.«

»Strašno si neumen,« mu je rekla mati. »Kaj se morda iskra pogasi s pahljačo? Ogenj je treba politi z vodo.«

»Res je. Vdrugič bom bolj razumen.«

Naslednji dan je šel Etaro na sprehod. Na koncu vasi je prvič zagledal kovačnico. Vrata so bila na stežaj odprta, ker je v kovačnici ves dan gorel ogenj. Okrog ognja sta se vrtela dva

mlada fanta. Tolkla sta po razbeljenem železu s kladivom na dolgem držaju. Kadar je kladivo udarilo na železo, so završele iskre na vse strani.

Etaro je stal pri vratih in gledal. »Že spet ogenj!« se je razveselil Etaro. »Zdaj vsaj vem, kaj moram storiti!« Zajel je polno vedro vode in jo zlil na ogenj.

Kovača sta najprej samo zazijala, potem pa sta planila na Etara, ga pošteno premikastila in porinila iz kovačnice. Etaro je ves v joku tekel domov.

»Kaj se ti je spet pripetilo?« ga je vprašala mati.

»Spet so me pretepli. Šel sem mimo kovačnice, kjer je gorel ogenj in so letale iskre, čisto tako kakor takrat, ko je gorela hiša. Hotel sem ogenj pogasiti z vodo, kakor si mi svetovala, toda kovača sta se razjezila name in me pretepla.«

»Kako si prismojen!« je rekla mati. »V kovačnici potrebujejo vendar ogenj

za delo. Ali nisi videl, kako tolčejo kovači s kladivom po železu? Če si jim hotel pomagati, bi bil moral delati isto kakor oni.«

»Saj res. Prihodnjič bom bolj pameten.«

Dva dni nato je šel Etaro spet na sprehod. Nekaj korakov od hiše je viden dva fanta, ki se s palicami vadita v sabljanju. »Moram jima pomagati,« si je mislil Etaro. Pobral je na tleh debelo grčasto palico in usekal, kar je imel moči, najprej enega, potem pa drugega po glavi. Fanta sta se takoj nehala sabljati in se oba vrgla na Etara. Bila sta močnejša in starejša in razen tega sta bila dva proti enemu. Pretepla sta Etara tako, da se je komaj privlekel domov.

»Kaj ti je?« je vprašala mati. »Ali so te spet nabili?«

»Spet. Na ulici sem videl dva fanta. Drug drugega sta tolkla s palico. Začel sem jima pomagati, onadva pa sta se vrgla name in me takole zdelala.«

Mati je samo zamahnila z roko.

»Oh, kako si bedast, Etaro! Razgnati bi ju bil moral, ne pa jima pomagati!«

»Saj res,« je rekel Etaro. »Drugič bom modrejši.«

Celih sedem dni je sedel Etaro doma, ker se je bal pokazati na cesto. Osmi dan pa ni mogel več vzdržati in je šel na sprehod.

Sredi ceste je videl dva psa, ki sta se mikastila. Etaro se je ustavil in zaklical: »Nehajta se tepsti!« Psa ga seveda nista poslušala. Zato je skočil Etaro k njima, prijel vsakega psa za rep in ju je skušal spraviti narazen. Psa pa sta bila še bolj besna, zarenčala sta in se zagrizla Etaru v nogo. Rešili so ga mimoidoči.

Ko je prišel Etaro domov, ga je mati samo pogledala, rekla pa ni niti besede več ...

